

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.II.38.074/2014/4.szám

A Kúria az I Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. I L ügyvéd,) által képviselt felperesnek a Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal alperes ellen élelmiszer-ellenőrzési bírság tárgyú határozat felülvizsgálata iránt indított perében a Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. június 27. napján kelt 7.K.27.022/2014/14. számú jogerős ítélete ellen az alperes által 15. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 7.K.27.022/2014/14. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 60.000 (hatvanezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi továbbá a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 30.000 (harmincezer) forint kereseti és 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A Pest Megyei Kormányhivatal Élelmiszerlánc-biztonsági és Állategészségügyi Igazgatósága, mint elsőfokú élelmiszerlánc-felügyeleti hatóság 2013. május 28-án helyszíni ellenőrzés keretében a a logisztikai központjában a felperes által gyártott, 500 grammos, csomagolt, pulyka darált hús termékből 3 db mintát laboratóriumban megvizsgáltatott. A vizsgálati jegyzőkönyv tanúsága szerint a termék *Salmonella spp.*-re pozitívnak bizonyult. A hatóság hivatalból eljárást indított, amelyről értesítette a felperest.

Az elsőfokú élelmiszerlánc-felügyeleti hatóság a 2013. június 26-án kelt PEI/001/1914-3/2013. számú határozatával a felperest 2.250.000 forint élelmiszer-ellenőrzési bírság és 5.720 forint eljárási

költség megfizetésére kötelezte. A hatóság megállapította, hogy a Bizottság 2073/2005/EK rendelete (a továbbiakban: 2073/2005/EK rendelet) 1.számú melléklete I. fejezete 1.5. pontja értelmében a hőkezelés után fogyasztandó, baromfihúsból készült darált húsról megállapított határérték 0/25 gramm, azaz az ilyen darált hús termékekben Salmonella mikroorganizmus egyáltalán nem lehet jelen. Az Európai Parlament és a Tanács 178/2002/EK rendelete (a továbbiakban: 178/2002/EK rendelet) 14. cikk (1) bekezdése a nem biztonságos élelmiszerre a forgalomba hozatal tilalmát mondja ki, míg a (2) bekezdés a) pontja szerint az élelmiszer nem biztonságos, ha egészségre ártalmas. Az élelmiszer biztonságosságáért és minőségéért az élelmiszerláncról és hatósági felügyeletéről szóló 2008. évi XLVI. törvény (a továbbiakban: Éltv.) 14.§ (1) és (2) bekezdése értelmében a felperesi gyártó a felelős, az élelmiszerbiztonságra vonatkozó követelmények megsértése miatt az Éltv. 62.§ (1) bekezdés a) pontja alapján élelmiszer-ellenőrzési bírságot kell kiszabni. A hatóság a bírság összegét a 194/2008.(VII.31.) Korm. rendelet (a továbbiakban: R.) 10.§ (1) bekezdés a) pontja és a 4. számú melléklet B táblázatában szereplő súlyosbító körülmények fennállására figyelemmel állapította meg.

A felperes fellebbezését elbírálván az alperes a 2013. október 3-án kelt 02.4/03064/0003/2013. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetet nyújtott be az alperes határozatának felülvizsgálata iránt, amelyben azt kifogásolta, hogy a hatóság nem tett eleget az öt minta vételi és az ellenminta vételi kötelezettségének. Tévedett a hatóság, amikor a terméket gyorsan romló élelmiszernek és nem biztonságos terméknek tekintette. Állította, hogy csak veszélyesség esetén van lehetőség bírság kiszabására, de a darált pulykahús a hazai fogyasztói szokások szerint csak hőkezelés után kerül elfogyasztásra, a hőkezeléssel a Salmonella elpusztul, ezért a Salmonellát tartalmazó darált hús nem tekinthető veszélyes terméknek, emiatt bírság kiszabásának sem volt helye.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét nagyobb részt megalapozottnak találta. Nem találta megalapozottnak a felperes keresetét az öt minta vételére vonatkozóan, mert – álláspontja szerint – a 2073/2005/EK rendelet 1. melléklet I. fejezete 1.5. pontja az élelmiszer-ipari vállalkozókra – azaz a felperesre – nézve ír elő kötelezettségeket, így az öt minta vételének kötelezettsége is őt, nem pedig a hatóságot terheli. Az elsőfokú bíróság azonban ítélete rendelkező részében ennek a kereseti kérelemnek az elutasításáról nem rendelkezett.

Megalapozottnak találta a bíróság a felperesnek az ellenminta vételi kötelezettségre vonatkozó kereseti kérelmét, mert

álláspontja szerint a pulyka darált hús nem minősül gyorsan romló terméknek, ezért az Európai Parlament és a Tanács 882/2004/EK rendelet (a továbbiakban: 882/2004/EK rendelet) 11. cikk (6) bekezdése értelmében a hatóságnak biztosítania kellett volna, hogy a vállalkozó kellő számú mintát kaphasson a kiegészítő szakvéleményhez. Kifejtette a bíróság, hogy a pulyka darált hús fogyaszthatósági ideje általában 10-12 nap, a fogyaszthatósági idő a terméken 2013. június 2. napjában volt megjelölve. Abból kiindulva, hogy az ellenminta laboratóriumi bevizsgálására 3-4 nap elegendő, a felperesnek módja lett volna az ellenminta bevizsgálásával kiegészítő szakvélemény beszerzésére. A felperesnek, ezért az ellenminta hiányában sérült a pozitív laboratóriumi eredményre tekintettel a 882/2004/EK rendelet 11.§ (5) bekezdésében foglalt joga a kiegészítő szakvélemény kérésére. Kifejtette a bíróság, hogy az alperes által hivatkozott, a 882/2004/EK rendelethez kiadott útmutató szerinti óvintézkedést az alperes sem tartotta be, amikor a mintákat csak másnap bocsátotta laboratóriumi vizsgálatra, nem dokumentálva, hogy a tárolás és szállítás során betartott-e minden idevonatkozó szabályt.

A bíróság a felperes keresetét megalapozottnak találta a termék biztonságossága és az emberi egészségre nem veszélyessége tekintetében. A bíróság megítélése szerint a 178/2002/EK rendelet 11. cikk (helyesen 14. cikk) (2) bekezdés a) pontja alapján a pulyka darált hús egészségre ártalmasnak nem minősülhet, mert egyrészt a 2073/2005/EK rendelet 8. cikke megengedte a tagállamoknak a kritériumoktól való eltérést, továbbá ezen rendelet 7. cikk (2) bekezdése szerint amennyiben a termék veszélyesnek minősül, akkor annak a forgalomból való kivonása vagy a forgalomból való visszahívása iránt kellett volna intézkedni, de ilyen intézkedést a hatóság nem írt elő. Az egészségre ártalmasság a hőkezelés után megszűnik, ezért a hőkezelés után fogyasztandó darált hús nem tekinthető veszélyesnek, amelyet - a bíróság álláspontja szerint - a szalmonellózis elleni védekezés egyes szabályairól szóló 180/2009.(XII.29.) FVM rendelet (a továbbiakban: FVMr.) 12.§ (5) bekezdése is alátámaszt. E rendelkezésnek eleget téve a termék címkéjén jól olvashatóan, letörölhetetlenül fel volt tüntetve, hogy csak hőkezelés, alapos sütés vagy főzés után fogyasztható. A hőkezelés után a Salmonellával fertőzött hús a Salmonella elpusztulása miatt nem tekinthető emberi egészségre veszélyesnek, ezért nem tekinthető nem biztonságos terméknek sem.

A bírságolás tekintetében az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az alperes a nem biztonságos és emberi egészségre ártalmas termék forgalmazása miatt alkalmazott élelmiszer-ellenőrzési bírságot. Mivel a perbeli termékek egészségre nem volt ártalmas, sem veszélyes, ezért jogszerűtlenül került a bírság kiszabására. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte, mert

megállapítása szerint a felperes nem követett el jogszabálysértést.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte a jogerős ítéletnek részbeni, a keresetnek helyt adó részében történő hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének teljes egészében történő elutasítását. Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 206.§ (1) bekezdését, a 339/B.§-át, a 178/2002/EK rendelet 5. cikk (1) bekezdését, 14. cikk (8) bekezdését, a 2073/2005/EK rendelet 1. mellékletének I. fejezete 1.5. pontját, az Éltv. 14.§ (2) bekezdését, 56.§ (1) bekezdését, 62.§ (1) bekezdés a) pontját, az R. 10.§ (1) bekezdés a) pontját, továbbá a 19/2004.(II.26.) FVM-ESzCsM-GKM együttes rendelet (a továbbiakban: Jelölési rendelet) 11.§ (1) bekezdését, a 882/2004/EK rendelet 11.§ (6) bekezdését és az ahhoz kiadott útmutatót.

Hangsúlyozta az alperes, hogy a Jelölési rendelet 11.§ (1) bekezdése kimondja, hogy a mikrobiológiai szempontból gyorsan romlandó élelmiszerek esetében, amelyeknél a minőségmegőrzési időt követő fogyasztás veszélyt jelenthet az egészségre, a minőségmegőrzési idő helyett fogyaszthatósági idő lejárat dátumát kell jelölni az élelmiszerek címkéjén. A felperes az adott terméket, helyesen, fogyaszthatósági idő megjelöléssel látta el, ezzel ő maga is az adott élelmiszert gyorsan romlandónak tekintette. Ellenminta vételére/adására vonatkozó kötelezettség a 882/2004/EK rendelet 11. cikk (6) bekezdése értelmében a gyorsan romló termékek esetében nem lehetséges. Maga a rendelethez fűzött útmutató is kimondja, hogy a kiegészítő mintából nyert vizsgálati eredmények korlátozottan használhatók, mert a mikroorganizmusok eloszlása az adott élelmiszerben gyakran nem homogén. Kimondja továbbá az útmutató, hogy az élelmiszer-ipari vállalkozónak azon joga, hogy a kiegészítő véleményhez mintát bocsásson a rendelkezésére, korlátozható, amennyiben az élelmiszer gyorsan romló. A gyorsan romló élelmiszer tekintetében ellenmintát nem kellett adni.

A baromfihúsból készült darált hús esetén zéró tolerancia érvényesül a Salmonella vonatkozásában. Laboratóriumban a terméket Salmonellával fertőzöttnek minősítették, ezt a vizsgálati eredményt a felperes nem cáfolta, a vizsgálati eredményt megdönteni nem tudta.

A 2073/2005/EK rendelet 1. melléklet I. fejezet 1.5. pontjában megszabott határértéket túllépő terméket, ezen rendelet 7. cikk (1) és (2) bekezdése értelmében, az élelmiszer-ipari vállalkozónak kell kivonnia vagy visszahívnia a forgalomból. Ez az intézkedési kötelezettség nem függ egy esetleges kiegészítő szakvéleménytől. A Salmonellát tartalmazó darált hús nem biztonságos termék a zéró toleranciára is figyelemmel, a 2073/2005/EK rendelet preambulumának

(5) bekezdése értelmében a kritériumokban meghatározott mikroorganizmusokkal elfogadhatatlan mértékben szennyezett élelmiszer élelmiszer-biztonsági kockázatot jelent, emberi egészséget veszélyeztethet, mert nem megengedett mikroorganizmust tartalmaz, ennek megfelelően az R. 4. számú melléklet B táblázata ezt a körülményt súlyosbító tényezőnek tekinti. Az elsőfokú bíróság tévesen tulajdonított jelentőséget a 178/2002/EK rendelet 14. cikk (1) és (2) bekezdésének, mert ezzel szemben a speciális követelményeket a 2073/2005/EK rendelet tartalmazza. Az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott a 2073/2005/EK rendelet átmeneti rendelkezéseket tartalmazó 8. cikkére, amely 2009. december 31-éig volt alkalmazható, így a jelen perben, egy 2013. májusában észlelt jogsértés kapcsán figyelembe nem vehető. Értelmezhetetlen továbbá az elsőfokú bíróságnak a 2073/2005/EK rendelet 7. cikk (2) bekezdésére tett megállapítása, mert az az élelmiszer-ipari vállalkozókra mondja ki a termék forgalomból való kivonásának vagy visszahívásának kötelezettségét, nem pedig a hatóságra nézve. A bíróság tévesen hivatkozott az FVMr. 12.§ (5) bekezdésére is, amely a friss hússal vonatkozó szabályokat tartalmazza, nem pedig a darált hússal, ezért az a perben nem alkalmazható. Mindezekből a perben jelentőséggel nem bíró rendelkezésekből a bíróság tévesen vont le következtetést arra, hogy a Salmonellával fertőzött termék nem tekinthető veszélyesnek és nem biztonságosnak, emiatt a bíróság kiszabásának a lehetőségét is tévesen zárta ki.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Álláspontja szerint a fogyasztathatósági idő feltüntetése nem jelenti azt, hogy a termék gyorsan romló élelmiszer lenne. Kifogásolta, hogy ha az alperes észlelte a nem megfelelőséget, miért nem működött közre a termékek fogyasztóktól való visszahívásában. Álláspontja szerint a zéró tolerancia miatt a bíróság tekintetében a súlyosbító tényezőként alkalmazott, az emberi egészségre veszélyesség utáni szorzószám kétszeres bírságolást jelent. Felvetette, hogy mi a különbség a friss húsból készült darált hús és a készen vett darált hús között, a jogalkotó miért írt elő szigorúbb szabályokat a darált hússal nézve.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 272.§ (2) bekezdése és a 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között, az abban konkrétan megjelölt jogszabálysértések körében vizsgálta felül.

A Kúria nem vizsgálta az öt minta vételére vonatkozó kereseti kérelemmel kapcsolatos, az ítélet indokolásából kitűnően, keresetet

elutasító ítéleti döntést és megállapítást, mert az ezzel a kereseti kérelemmel kapcsolatos döntést az alperes felülvizsgálati kérelme nem érintette.

A gyorsan romlandó terméknek minősítés és az ellenminta vétele/adása körében a Kúria a következőkre kíván rámutatni. Az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a Jelölési rendelet 11.§ (1) bekezdése értelmében azon mikrobiológiai szempontból gyorsan romlandó élelmiszerek esetében, amelyeknél a minőségmegőrzési időt követő fogyasztás veszélyt jelenthet az egészségre, a minőségmegőrzési idő helyett a fogyaszthatósági idő lejárat dátumát kell jelölni. A (2) bekezdés szerint a dátumot megelőzően a „fogyasztható” szót kell feltüntetni, amelyet követnie kell a dátumnak vagy a dátum feltüntetés helyére való utalásnak. Ezeket a tárolási feltételek feltüntetésnek kell követnie.

A felperes a perbeli terméken fogyaszthatósági lejárat dátumát közölte, ebből következően a darált hús terméket ő maga is gyorsan romló élelmiszernek tekintette. Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben a gyorsan romló élelmiszerré minősítés nem attól függ, hogy a termék védőgázas csomagolásban 10-12 napig fogyasztható, hanem az adott élelmiszer jellegétől függően lehet megállapítani annak gyorsan romló jellegét.

Mivel a termék gyorsan romló élelmiszernek minősül, ezért a 882/2004/EK rendelet 11. cikk (6) bekezdése értelmében nem kellett az élelmiszer-ipari vállalkozónak ellenmintát adni a helyszíni ellenőrzéskor, mert a gyorsan romló termékeket kivételnek tekinti az EK rendelet az ellenminta adási kötelezettség alól. Az elsőfokú bírósággal ellentétben az útmutatónak jelentősége van, az útmutató 9.2. pontja ugyanis kifejti, hogy a mikrobiológiai vizsgálatok esetén miért nem szükséges az ellenminta adása, mert a kiegészítő mintából nyert vizsgálati eredmények korlátozottan használhatóak, a mikroorganizmusok eloszlása az adott élelmiszerben gyakran nem homogén, így az élelmiszer-ipari vállalkozó azon joga, hogy kiegészítő véleményhez mintákat bocsásson a rendelkezésére, korlátozható, amennyiben az élelmiszer gyorsan romló. Ebből következően nem sértett jogszabályt az alperes, amikor ellenmintát nem bocsátott a felperes rendelkezésére és téves az elsőfokú bíróságnak ezzel összefüggésben az a megállapítása, hogy a felperesnek a kiegészítő szakvélemény kéréséhez fűződő joga sérült. A 2073/2005/EK rendelet 7. cikk (1) és (2) bekezdése értelmében, amennyiben az 1. számú mellékletben felállított kritériumok alapján történt vizsgálatok eredményei nem megfelelőek, akkor az élelmiszer-ipari vállalkozóknak kell megtenni az e cikk (2) és (4) bekezdésében előírt intézkedéseket, azaz a termék forgalomból való kivonása vagy visszahívása iránti intézkedéseket. Az elsőfokú bíróság ezért tévesen állapította meg és róta az alperes terhére, hogy a határozatában a forgalomból való kivonásra nem utalt, mert ez a fenti EK rendelet értelmében nem az alperesi hatóság feladata,

hanem az az élelmiszer-ipari vállalkozót, azaz a felperest terhelő intézkedési kötelezettség.

Az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott a 2073/2005/EK rendelet 8. cikkére is, amely átmeneti intézkedéseket tartalmaz és csak 2009. december 31-éig adott a kritériumoktól való eltérésre lehetőséget. A perbeli esetben azonban az átmeneti rendelkezések az ott írt időkorlátra tekintettel egy 2013. május 28-án elkövetett jogsértéssel összefüggésben már nem alkalmazhatóak. Az elsőfokú bíróság tévesen hívta fel az FVMr. 12.§ (5) bekezdését is, amely a friss hústra vonatkozó rendelkezéseket tartalmazza, a darált hústra ez a rendelkezés nem irányadó.

Hangsúlyozza a Kúria, hogy a 2073/2005/EK rendelet 1. melléklet I. fejezet 1.5. pontjában a határérték a hőkezelés után fogyasztandó baromfihúsból készült darált húsrá lett megállapítva, tehát a jogalkotó már a hőkezelésre figyelemmel megállapított határértéket írt elő, tehát annak nincs jelentősége, hogy a fogyasztás előtti hőkezeléssel a Salmonella elpusztítható-e vagy sem. Ez a rendelkezés kötelezően betartandó, a darált baromfihúsban a zéró toleranciára tekintettel egyáltalán nem fordulhat elő Salmonella mikroorganizmus. Az élelmiszer biztonságossága vagy veszélyessége tekintetében ezért annak van jelentősége, hogy az előírt határértéket a vizsgált élelmiszertermék túllépi-e vagy sem, nem megengedett mikroorganizmust tartalmaz-e vagy sem. A 2073/2005/EK rendelet preambuluma (2) bekezdése szerint az élelmiszerek nem tartalmazhatnak mikroorganizmusokat, azok által termelt toxinokat vagy anyagcseretermékeket olyan mennyiségben, amely elfogadhatatlan mértékű kockázatot jelent az emberi egészségre. A kritériumot, a határértéket ezen EK rendelet 1. mellékelt I. fejezet 1.5. pontja határozza meg. A zéró toleranciára tekintettel a határértéket túllépő terméket emberi egészségre veszélyesnek, ártalmasnak, nem biztonságosnak kell tekinteni. A 178/2002/EK rendelet 14. cikk (2) bekezdés a) pontja alapján nem tekinthető biztonságosnak a termék, ha egészségre ártalmas, ezért nem is hozható forgalomba. Az élelmiszer-biztonságra vonatkozó követelményeket megsértővel szemben az Éltv. 62.§ (1) bekezdés a) pontja alapján élelmiszer-ellenőrzési bírságot kell kötelezően kiszabni. A hatóságnak ilyen jogsértés esetében mérlegelési joga nincs. A hatóság mérlegelési jogköre csak a bírságszorítók tekintetében áll fenn, azonban a felperes a keresetében a bírság mértékét nem tette vitássá, csak a bírság jogalapját vitatta. Az élelmiszer-biztonságra vonatkozó követelmények megsértése miatt a bírság kiszabására – a fentiek értelmében – jogszerűen került sor. Az alperes ezzel összefüggésben tévesen hivatkozott a Pp. 339/B.§ megsértésére, mert a bírság jogalapját érintő jogvitával összefüggésben nem mérlegelési jogkörben hozott határozat felülvizsgálatát végezte el a bíróság, ezért a Pp. 339/B.§ megsértésére sem kerülhetett sor.

A felperes hivatkozott arra is, hogy annak ellenére, hogy mind a friss hús, mind a darált hús nyers hús, a jogalkotó mégis eltérő szempontokat érvényesít a friss hústra és a darált hústra nézve. A darált hústra vonatkozó határérték mértéke és az ebből fakadó következmények ezért nem hagyhatók figyelmen kívül. A kritériumok az egyes élelmiszerek mikrobiológiai szennyezettségének elfogadható mértékében kerültek megállapításra. Salmonella esetében ez - a zéró toleranciára tekintettel - 0/25 gramm. Ez a kritérium kötelezően betartandó, az annak meg nem felelő termék az emberi egészséget veszélyeztet. Ez a jogalkotói előírás nem írható felül a fogyasztói szokásokra és a hőkezelési eljárásra, a megbetegedés kockázatának kizárására való hivatkozással.

A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a kétszeres értékelés tilalmára is hivatkozott a bírságszorzó alkalmazása körében. Mivel azonban a felperes a keresetében összezszerűséget érintő kereseti kérelmet nem terjesztett elő, összezszerűségi vita nem volt az eljárás tárgya, erre utóbb, a felülvizsgálati eljárásban nem hivatkozhat, és ezzel kapcsolatos álláspontja érdemben nem bírálható el (Pp. 335/A.§ (1) bekezdés, 272.§ (2) bekezdés).

Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet, amely a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabályokat - kivéve a Pp. 339/B.§-át - megsértette, a Pp. 275.§ (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és a felperes alaptalan keresetét a Pp. 339.§ (1) bekezdése alapján elutasította.

A peresztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült perköltsége megfizetésére. Az alperesnek az elsőfokú eljárás során jogi képviselő hiányában felszámítható perköltsége nem merült fel, ezért arról a Pp. 78.§ (2) bekezdése értelmében rendelkezni nem kellett.

A peresztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdés és 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog okán le nem rótt kereseti és felülvizsgálati illeték megfizetésére. Az illetékek mértékét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 43.§ (3) bekezdése, 39.§ (3) bekezdés d) pontja és 50.§ (1) bekezdése határozza meg.

Budapest, 2015. április 15.

Dr. Buzinkay Zoltán sk. a tanács elnöke,
Gizella sk. előadó bíró, Dr. Rothermel Erika sk. bíró

Dr. Márton

A kiadmány hitelül:

tisztviselő

